

Pustá Rybná, 14.10.18, 20. po Trojici

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.
POZDRAV Milost Vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.
INTROIT Ž 119,57-60
PÍSEŇ 442 pane, dnešek je den chvály

VSTUPNÍ MODLITBA

Milosrdný Bože, ty jsi ve svém Synu přišel za námi, abychom my přišli za tebou. Tys jej poslal, abychom měli ke komu jít, když nás a naše bližní sevřou úzkostí smrti. A tak jsme se i dnes shromáždili, abychom tě společně vzývali a společně očekávali na povzbuzení a napomenuti tvého slova. Ty víš, jak je nám zatěžko věřit a spolehnout se na tvou moc. Ale ke komu jinému bychom se měli obrátit? Jen ty jsi milosrdný, jen ty s námi máš trpělivost, jen ty nás přijmeš. Proto tě nyní prosíme: přijmi nás i dnes. Mluv k nám a dej, ať odtud odcházíme s vírou, jež očekává nové projevy tvé moci a lásky, s vírou, která je schopna povzbuzovat k víře i jiné. To učin nám a všem, kdo se k tobě tuto neděli modlí. Ty můžeš, co my nemůžeme. Vyslyš nás pro Ježíše Krista, jemuž s tebou a Duchem svatým patří všechna moc i sláva. Amen.

I. ČTENÍ: 1Kr 17, 22-24

PÍSEŇ 440 ozvi se

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Hospodine, ty prokazuješ svou moc při blízkých i dalekých. Tvá láska je určena všem. Své jméno jsi skrze svého Syna oslavil po vší zemi. Ve všech národech máš ty, kdo se k tobě vírou přimkli. Nikdo není tak vzdálen, abys mu nemohl prokázat svou pomoc. Slyšíš volání všech. Proto tě chválí malí i velicí.

Bože, náš Otče! Slituj se nad svým světem, nad všemi svými lidskými dětmi. Slyš všechno své stvoření. Vztáhni svou ruku a zasáhni všude, kde lidé a národy trpí.

Přemáhej všechnu nevěru, která se staví do cesty tvému dílu. Mař plány těch, kdo páchají násilí a prolévají nevinnou krev. Odevzdáváme do tvé péče všechny jakkoliv trpící.

I sami sebe ti dáváme a prosíme: působ dobro skrze práci našich rukou a slova našich úst. Dej nám vždy více nalézat jednotu se všemi, kdo vzývají jméno našeho Pána Ježíše Krista. Zachovej nám víru a veď nás dalším týdnem tam, kde nás potřebuješ.

Vyslyš nás pro Ježíše Krista, který s tebou a s tvým svatým Duchem je živ a vládne od věků na věky. S církví rozptýlenou po celém světě k tobě voláme slovy Pána Ježíše Krista: Otče náš ...

III. ČTENÍ (POSLÁNÍ) Ef 6, 10-17

POŽEHNÁNÍ

Sám Pán pokoje ať vám uděluje pokoj vždycky a ve všem. Pán se všemi vámi. Amen. (2 Te 3,16)

PÍSEŇ 489 tvé požehnání

II. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ) J 4, 46-54

Milí přátelé v Kristu,

a zase o uzdravení. Minulou neděli byla v Telecím řeč o uzdravení ochrnutého podle Matouše a dnes to bude o uzdravení královského služebníka z Evangelia podle Jana. Co je na uzdravování nemocných a na smrt nemocných lidí, potažmo malých dětí, tak zvěstného, si řekneme taky, ale začněme tím, kdo je to vlastně všechny uzdravil a kdo za to všechno může, totiž Pánem Ježíšem.

Ten z domovské Judeje opět přichází do Kány Galilejské, kde už jednou byl a až z Kafarnaum vzdáleném 26 km, se k němu vydává jeden královský služebník. Patrně se jednalo o sluhu „krále“ Heroda Antipy, který toto území spravoval a jednoho z nejméně pravděpodobných lidí, jací k Ježíši mohli najít cestu. A přesto nebo možná právě proto jde a hledá pomoc pro svého nemocného syna. Co nemocného, tak nemocného, že už byl blízek smrti.

Situace, kdy se už nemocnému moc pomoci nedá, kdy už mu v podstatě není pomoci a spíš se čeká na zázrak. Navíc jde o malé dítě, synka, pro něhož by jeho otec udělal cokoliv. A na toto cokoliv, na zázrak Ježíš naráží, neboť ne, že by to neuměl, ale jde mu jako obvykle o víc. „Neuvidíte-li znamení a zázraky, neuvěříte.“ Ježíš celkem správně rozpoznává, že v něm královský služebník vidí ja-

kéhosi divotvorce a že v něho ještě plně nevěří. Ne, že by toho umírajícího synka uzdravit nechtěl nebo už neuměl, ale nechce nebo neumí ze sebe dělat cosi jako automat na zázraky. Co i v dnešní době celkem letí, nejdřív se staň – znamení, zázrak – a pak si i věř. Neboli chci důkaz, abych mohl uvěřit neboli neuvěřím, dokud se něco nestane. O víru tu jde totiž především, která se obejde i bez zázračných činů, která věří, aniž by to potřebovala nějak dokazovat. Víru takzvaně bez, zato v, ale ne v zázraky či znamení, ale v Boha.

V Boha, který kdysi dávno vrátil život synu jedné vdovy, jehož si tehdy vyprosil prorok a muž Boží Eliáš a natřikrát Hospodina prosil, ať se do dítěte už skoro bez dechu vrátí život. Což se nakonec i stalo a Eliáš je opět mohl vrátit jeho matce.

A že je slovo Hospodinovo pravdivé, uzdravuje nemocné a dává jim život, svědčí i Ježíšovo napomenutí.

A Ježíš toto napomenutí, tuto provokaci sluhovy mezní situace mezi životem a smrtí jeho milovaného synka adresuje všem. Jako by svým konstatováním, co to po něm chtějí, když mu stačí prostě věřit, královského služebníka tak trochu odbyl, vždyť o nic nešlo.

A šlo nebo nešlo? Ten se tím však odbyt nedá a nenechá a na Ježíše dále naléhá, aby šel, než jeho dítě umře. Potřebuje Ježíšovu přítomnost, potřebuje jeho čin, jeho krok, jeho sestoupení i mezi ně, lid ztrápený a na jeho pomoc čekající a zároveň tím ovšem už proje-

vuje jakýsi, byť stále neujasněný počátek víry, že právě Ježíš je tím, kdo to všechno může učinit. Počátek proto, že ho k Ježíši vede důvěra v jeho zázračnou přítomnost, zatímco ten mu nabídne jen své slovo. Pošle ho zpět domů s tím, že jeho syn je živ! Ani tam nemusel chodit, stačilo říct, ten člověk, služebník a otec se obrátil, Ježíšovu slovu v podstatě okamžitě uvěřil a šel a vrátil se domů.

Někdy opravdu stačí jen slovo, říct, že tvůj syn žije a vrátit se tam, odkud jsem přišel, už jen jít a přesvědčit se, že víra žije i bez důkazů. Že uvěřit znamená plně se spolehnout na Slovo, které vychází i přichází z úst Božího Syna, který umí uzdravit i tzv. na dálku. Co uzdravit, který umí dodat naději i otcům umírajících dětí. Zní to možná trochu drsně, ale třeba je to tak. Sám nevím. Důležité však je, a na pozadí celého příběhu se skrývá určitý podnět i pro každého z nás nebát se uvěřit Ježíšovu slovu tvůj syn je živ a jít se na něj podívat. Nejdřív tedy vyslyšet jeho uklidňující větu a pak se vrátit. Vzít vážně to, co víra nepotřebuje a prostě na Ježíšovo slovo jít.

A už mu jdou naproti zase jeho sluhové, a ještě na cestě mu oznamují, že jeho syn žije. Sotva tam došel, už se to dozvěděl a ptá se: odkdy? Respektive v kterou hodinu se mu začalo dařit lépe, zkrátka se takovým možná trochu zvláštním způsobem, který ale měl hodně co do činění s jeho otcovskou starostí o syna, ptá, kdy k tomu došlo, kdy přesně nastal ten okamžik proměny z blížící se smrti zase

do života. Neboť mít se lépe jako by znamenalo zase ožít. A o život tu jde především. Samozřejmě vedle víry.

A když mu to řeknou, dojde tomu otci teď už uzdraveného syna, že se tak stalo právě tehdy, když padla ta Ježíšova slova, že jeho syn je živ. Právě tehdy mu přestala horečka a bylo mu už lépe. Potvrdilo se, v co ten královský služebník tajně doufal, že Ježíšova moc zapůsobí a zachrání i na smrt nemocného synka. Jenže se tak stalo trochu jinak než všichni i on aspoň zpočátku čekali.

Víra totiž žije z pouhého slova. Někdy stačí říct a pak už jen věřit. Nic víc víra nemá než toto slovo a v jeho síle se tato víra může vydat na cestu i do temnoty smrti. Odkud je však v tomto případě návratu zpět do života, na jehož základě může uvěřit i celý služebníkův-otcův dům. Takovou moc má víra, takovou moc má Ježíšovo slovo, takovou mocí působí i čas.

Žádné zázraky, žádná znamení, které by byly platné samy o sobě, jde o realitu Boží spásné moci, o znamení, která za Ježíšovými zázraky odhaluje víra. Ježíš nás svými činy a klidně i na dálku nutí přemýšlet o věcech kolem nás i nad tím, co rozumem úplně nedokážeme pochopit tak, aby nejdřív byla víra, v Ježíšovo slovo i jeho uzdravující moc a až ta mohla být potvrzena znamením, uzdravením nebo dejme tomu zázrakem, kterým víra současně dojde svého cíle, jímž je celý dům. Nemusíme věřit na základě toho, co neuvěřitelné-

ho se nám může stát. Můžeme věřit a díky své víře se nechat dovést k životu uzdraveném slovem, které nám říká, že taková víra funguje i bez znamení a zázraků a ty ji jen mohou potvrzovat, ne naopak, znamení neodhaluje víru, víra odhaluje znamení, není nejdřív znamení a až pak víra, je víra, která může být potvrzena znaméním. Nevěříme na základě zázraků, věříme i bez nich, respektive věříme tomu, že nás Pán Ježíš může zachránit i naše blízké pouhým slovem.

A co je tedy obsahem víry, ke které se celkem nadšeně přiznal celý dům? Ježíš jako dárce života. Hned třikrát jsme slyšeli, že syn královského služebníka žije, hned třikrát jsme byli ujišťováni nejen o synovu návratu do života, ale především o přijetí svých životů přímo od vzkříšeného Pána, který pro nás zemřel a pro nás je živ, abychom i my mohli žít v jeho blízkosti. Ve víře, že se k němu můžeme kdykoliv obrátit, i když se zdá, že je někde jinde.

A současně smíme za služebnickovou prosbou rozpoznávat Ježíšovo sestoupení ještě níže až do nejhlubších hlubin samotného umírání a smrti, až tam, kam tak trochu mohl jen on, aby nás zachránil a vyvedl zpět k životu, ať už tomu časnému nebo i tomu věčnému. Služebník na základě znamení našel Ježíše, který ho i jeho syna pouhým slovem vrátil zpět do života, když i s ním byl tady na zemi a my můžeme svou vírou potvrzovat Ježíšovo slovo, které je pravda i

život, a tak najít i na této zemi toho, který nás ujišťuje o tom, že víra způsobuje nečekané. Třeba i uzdravení na 26 km.

Ale nejen to, slovo, které se současně stává i tím nejdůležitějším předmětem naší víry, ta víra ve slovo ať je nám všem tím nejlepším základem i pro náš život, jenž se často sestává ze všelijakých znamení, které nás však mají odkazovat k jednomu jedinému, ke Kristově přítomnosti, jež nám říká, abychom mu uvěřili a šli.

Ale nejen do svých domovů, ale vůbec do života, tam tě čeká Ten, který ti i skrze tvé blízké říká, jen jdi a buď živ a zdrav.

Spolehni se na to, co nevidíš ani vidět nemůžeš, ale jdi a doufej, že je opravdu živ, že se z jeho života můžeš třeba i radovat a s tebou celý dům a společně se v nabyté víře nést i svým dalším životem. Neboť k čemu tě Ježíš zve, je víra v život, který dává on. Život, který patří i do Božího stvořitelského řádu a vrací tě domů.

Tak nakonec hluboká byla i důvěra královského služebníka v toho, o němž už sice slyšel, ale sám se musel přesvědčit, že to, co říká i plní, aniž by u toho musel přímo být.

Kéž je nám i toto poznání založené na víře v jeho slyšené slovo vodítkem k tomu jít a žít i nadále v jeho moci i pomoci, jak nám ji může přiblížit jen on, abychom se i my dočkali jeho uzdravující přítomnosti. Amen.

PÍSEŇ 419 mocný Bože při Kristovu